

Az emberi vágy működése

Ezek a gondolatok a vágy /az én, B.A.vágyam/ alapján szerveződtek, amint felfogásom szerint a **gondolat-vágy-akarat-fogalom** az, mely aztán képletbe, a fogalom természetébe tömörül. Minden gondolat vágy, amint Buddháé is, a tudósoké is Jézus urunké is, és Pál apostolé is. Az ember létállapota jelenik meg a vágyban, melyet később, felismerve annak természetét ignorál vagy kielégít, vagy örökös vágyakozó marad. Ez utóbbi a tömegállapotra jellemző./ Ennek a sorrendje tehát a fenti, mely a kezdetet /gondolat/ elhagyva mintegy magyarázza azt, visszautalva, hasonlóan Arisztotelész kategóriáihoz, melyek a szubsztanciát, a 9 kategória működése képen: mint előtte valót, „szubsztanciát” igyekszik bemutatni: szubsztancia = ami minden előtt van. Ez a felfogás jelenik meg a vallásban, „a keletkeztető” vagyis isten oka mindennek, mely keletkezett /általá/ -bár ezek a képződmények keletkeztették őt. Ez a korai társadalmak létalapja is, a király keletkeztet, miközben a királyt épp a néptömegek /igénye, szüksége/ keletkeztette. Ilyen a mai politikai gondolkodás is, keletkeztetnek egy vezetőt, aki keletkeztet, s természetesen annak hasznát szedi! Vagyis melyeket keletkeztet, igazolják a keletkeztető létét!

Hasonlóan tehát, a gondolat az mely keletkezett, /mert/ önmaga is keletkezett. E kettős léte egyrészt a külső, másrészt a behatolt gondolat. Hogy a külső miként van, miként létezik, maradjon feltevés, /azért is, mert részben kiderül a további gondolat-menetből, másrészt a bent lévő, vagyis/ a vágy-akarat-fogalom sorban megjelent és értelmezett gondolat: azt valamiként értelmezi. Így a gondolat-keletkeztető /lehet akár/ maga az „Univerzum”, mely túl nagy lévén, mégis jelenleg képzelt alakjában képes, a gondolatot, akár sugárzásként, akár impulzusként megnevezni, rezgés, -bránok, stb. /bár maga is keletkezett/. Ez által magyarázni /lehet/, megteremteni azt a feltevést, mely elégséges ahhoz, hogy a gondolatot gondolni tudjuk. Ez nem több amint a transzcendens létezőnek a gondolása, /aki keletkeztet/ miközben az, már tárgyiasult, például istenként: de az említett szubsztanciában, mely minden előtt van.

Ilyen azonban, - a gondolat minden előtt lévőségére utaló elem, mely elkülönül másik premisszaként a fogalomtól- **a szám, mely mennyiség voltában nem mennyiség**, - „kezdeté” a zéró ugyanis sem nem szám, sem nem valóság, - mivel „a semmi egyetlen formája” csupán a „Semmi” lehet. Mégis /a zéró/ **a szám előtti: kiindulás**, abban a tekintetben, hogy növekszik, s eléri azt, melyet egynek, „már kezdetnek nevezünk” mely képes sokasodni. Kérdés tehát, mi az olyan elem a semmiben, mely *semmi*, ám mégis sokasodni képes? Vajon a semmiben van „valami”? Ám akkor az már nem semmi! Hanem szám? A szám, idegen elem a filozófiában. * E kérdésrendszer beleütközik minden gondolkodásba, Arisztotelész ignorálja, sőt átlépi, a kategóriák tanával. A „kortárs” Buddha, pedig a függő keletkezés elméletével megoldja. A két módszer, tehát: „A” egyrészt a formális logikába tereli, másrészt „B” a keletkezések egymásutánisága feltételezi a fenti problémát. A kérdés csupán akkor kerül ismét elő, amikor sem egyik sem másik nagyrendszert nem érezzük magunkhoz tartozónak, nem fogadjuk el annak állítását. Így a formális logika „A” a dialektikában túlhaladja a /kategóriák által ignorált/ problémát, „B” Nágárdzsuna pedig, aki Buddha legkövetkezetesebb tanítványának vallja magát: megszünteti. Mindkét módszerre az ezer év elteltéig, látszatra, mint ha kicserélték volna egymással addigi nézetüket. Úgy tűnhet, a tanítás kiteljesedése egyéb premisszákat is fölvetett /az eltelt ezer év alatt/, vajh ezek ezer évig a másokban bújtak meg? E két világtanítás, „A+B” az emberi gondolkodás két legnagyobb rendszere, mint ha cseréltek volna, mára pedig a különbségek mintha egybefolynának. Vagyis, mert: „A” a kategóriák tanában, a 10 kategória „mozgatója a mozgás”, /és nem a mindennek előttihez, a „szubsztanciához” való kapcsolat/ mely nem kategóriaszerű. Miért? /Hanem hatalmi/. A XX. századra a mozgás lett minden meghatározója. „B” Buddha elméletében a függő keletkezés, kíván okot, /így/ nincs

keletkezett, ám Nágárdzsuna a következetes, oly kicsire tördeli az időt, hogy / elfogy e tördelésben, és visszamarad a mozgás, mely lényegében aprózta az időt.

* A pitagoreusok rendszerezése nem tekinthető filozófiának, sokkal inkább „számmisztika” mely majd a kabbalában is feltűnik. Pithagorast tételéről ismerjük, hogy valóságos személy volt-e eldöntetlen.

Valójában mindkét rendszer „A+B” következtetése a mozgásba érkezett vissza, melyet a kezdetekben nem definiál: így a dialektikus logika is kiterjedt mozgás, amint a tér idő nélkül beszűkült mozgás, = mozgáshiány, azaz nemszám!

A **vágy** tehát, mely mindkét esetben működött, kilépett onnan, ahol keletkezett, s így mondható nem egyéb, mint *hiány*, vákuum. A vágy = szívó hatás, mely megtölteni igyekszik az űrt, kiteljesedik abban, mely folyamat, amíg az befejeződik. E betöltődés befejezett, hol kisebb, hol nagyobb mennyiséggel, az a folyamat melyet fentebb leírtam, s mely az akaratra torkollik. Ha telített, akaró akarattá alakul, ezekből lesznek a karakterformák, /ezeket a modern pszichológia előtt évezredekkel a nagy Buddha tökéletesen rendezte/ és fogalomban ölt testet. Ez maga a cselekvés. A beszéd előkészítése! A fogalomban testet öltött akarat, a keleti felfogás szerint még nem cselekvés, a keresztény felfogás szerint pedig már az. A „különbség” a nemcselekvésben szemlélhető, a /vu vej/ intenzív meditáció, a cselekvés elemek figyelmen kívül hagyása, sőt legyűrése, a „nemocselekvésben”. Az európai gondolkodás szerint /ha nem cselekedhet = frusztráció/ az én- mozgást akadályozza, késlelteti: a pszichés gátak, depressziók, skizoid megnyilvánulások előidézői. A buddhizmusban ez a fogalom nem ismert.

A gondolat- vágy- akarat, /akaró akarat/ -fogalom sor, feltétele magában tartalmazza a különbséget és az azonosságot is. A Buddhái és Arisztotelészi különbözést, és a buddhista és keresztényi felfogás nézetkülönbségét is. Ezért a tanítások nem haladhatnak egymás felé, bár elérhetik egymást!

1. Az **emberi vágy** /működése/ az, hogy felismerte a transzcendens szükségét, majd azt a vallásba rendszerezte, mindezeket gyakorlat formájában is használta, /áldozat = imádat/, hogy másokat és önmagát általa /annak/ alárendelje. A pap alárendeli magát az isteni princípiumnak, Buddha elutasítja a papi közvetítő szerepet. Később Mohamed is!

2. Hogy ti is alázatokodhassatok, /egyházi szervezetek, templomok, búcsújáráshelyek, hagyományok/, melyekben a „magasságozhoz való viszonyotok” * realizálódik: takarjátok el az önmagaságtokat = ez a szegénység lényege! Gazdagodjatok pedig a hitben, amint ez ezer évek intelme volt! Miközben a tan formája, eredeti alakja, sőt tartalma ellentmond az emberi alázatokodásnak = hatalomsóvársággá változik, ki milyen mértékben tud, képes alázatokodni: közvetíti a pap. Az alázatokból lesz az erkölcsös. E módszer más tanításokkal is ütközik, sőt egysége elszakadt, módosulásra /reformációkban = demokratizálódik/ volt kénytelen. Kialakul az *idea, mint szubsztancia, /a pap az istenbirtokos/*: és fogalom-alakot ölt. A filozófia pedig visszamaradt a vizuálisban, majd onnan ragyog fel, mint kép, mint inger, mint jelenség, mint eltakart /ki nem mondható/ valóság! A látvány ugyanis nem vallásos! Hanem jellé magasztosul. Lásd: Pápiizmus = kereszt, pravoszlávja = ikonizszeptet.

3. Minden egyéb más a tanításban /el/rejtőzik, az embernek „adott” vagy „biztosított” szabad akarat mikéntje szerint. /Középkori morálfilozófia, nem kell alázatokodnod, - ezért- a gazdag nem is alázatokodik: hanem felajánl, pénzt, robotmunkát, templomokat épített jobbagymunkával? A nép a forradalmak kezdeti szakaszaiban a szabadságot ajánlja fel, melyet éppen kivivott/. Az alsóbb réteg felemelésének szándéka, az ismételt vezetőválasztások, /lásd: Fr. Forr. = egymást gyilkolják a vezetők/. És a még nagyobb alárendelődések, a szocializmusban már az ideának: mely még mindig szubsztanciális; lásd a párttagságot. Szabadságát feláldozta az „idea” oltárán? Valójában szakrális szerepcseré történt, /az idea és a szubsztancia helyet cserélt/ ezért a párttag visszavallásosodik, nem véletlen ömlöttek a „komcsik” a rendszerváltás után a vallásokba, sőt csináltak maguknak újat, /a Hit Gyülekezet kényszere: valamilyen istennek kell adózni = a felesleg terhe/.

* Itt meg kell jegyezni, a viszony arisztotelészi kategória, a magasság azonban akcidenz. Isten létét már a szidók akcidenzekben mérik, e tekintetben érdemes foglalkozni a skolasztikával, Szt Anzelm ugyanis megmérte az istent. Hasonlóan ma a fizikusok mérik a végtelen világegyetemet. Tudják, hogy mekkora! Buddha elutasította a helytelen fogalmakat, mert azok összezavarják a keresőt, lásd: a „csűrés csavarás” elméletét a Brahmajala szutrában.

4. Az ószövetség átsugárzása a Páli magyarázatokban. /Teológikus szükség = az egyenlőség felülbírálta. Ha a viszony kialakul /az idea alárendelődik a szubsztanciának, ez utóbbi a logika kategóriája, akkor: Pál szerint a „fides et ratio” elv szerint = ismét viszonynak kell lennie, vagyis az ideához való viszony logikus lesz. /Ezt a „módszert” használja a pszichológia és a lélekutazások számtalan változata, megtudod, amit nem tudsz! Mert a régi /Ószövetségi/ viszonyt, mely törvény volt, Jézus felülbírálta = fia volt az Istennek. Tehát: a transzcendenssel való viszony „csak” Pál szerint alakul/hat/, immár a logikában! /Vissza/maradt azonban, sok vallásban* a későbbi őskeresztényi forma, /kommuna, Origenészi formája/ a rabszolgavallás morálja? /Ám, ha a rabszolga többre kerül, mint amennyit ér, felszabadítják.** A rabszolga tartsa el önmagát = felszabadítás: de egyes országokban így jöttek létre a szabad parasztok, iparosok: a kisvállalkozók országa, pl. Svájc/. M.-ón: /Dózsa után/ ismét röghöz kötik a szellemet, /a nép még annak hiszi = mai napig/ a jog rendszerezése a „vezető” szempontjából, a királyság abszolutizmusa: mert a felszabadított kötődni akar = vezetőhöz, istenkirályhoz./

5. Az alsóbb réteg önellátási képtelensége /alázatoskodásba fulladása = identitásvesztése = helyette a pénz uralkodik/: mai napig a gazdaság egyik motorja, lásd: fogyasztói társadalom. Ugyanakkor a felsőbb réteg gazdagodásának módszere. Látható, az ideát rabolta el a papság, a megmentés elv a rabszolgasortól a túlvilági megmentés /üdvözülés/ felé tolódott, szükségként növekedett a „bűn mennyiség” melyet –közben eltelt 1000 év alatt- összeszedett, /s melytől meg kell szabadítani/, „mert adta helyette a szubsztanciát”, /a formális logikát, melyet egyre inkább a viszonyba terel/. Vagyis bár másként, ismét viszonyba kerül az egykori rabszolgatartóival, de az azoktól való vallásos megmentés /lehetőségét/ már elhagyva. Mert a vallásból elfogyott az erő a megmentéshez, ezért is próbálnak újakat vagy a kvázi megmentéseket kieszelni: hőzöngések, tüntetések, társadalmi forradalmak formáit. Így tolja minél magasabbra urait, hasonlóan: amint valamikor isteneit alakíttatta.

A tanító vallások hatni akarnak /hatalomra törő akarat/ az állapot vallások pedig konzerválni. Idővel a tanítások egy része állapotú merevedik, az állapotok pedig felhígulnak valamely tanítás elemtől. Sőt egymás tanait hasznosítva helyet és állapotot is cserélhetnek.

Érdekes e tekintetben a kereszténység, és előzően a zsidóság tanítását átnézni, és megérteni a hatalomra törő akarat természetét, melyet kifejlesztett, amint egy pedagógiai elvet, mely: szüli az ellenkezést. Ennek a következménye, a megfelelés elől való menekülés: a rabbinikus magyarázatok, a tudomány. Később is: a tudomány módszere Darwinizmus = zsidó ontológia, Freud pedig zsidó misztika. /Az anyával való szexuális viszony tiltása. / Általában a tiltott, mint az elfojtás oka a pszichológiában. Érdekes a fizika ontológiája, mint teremtésemélet. A kereszténység bűn elmélete, mely felvette a római jogban a jog és jogfilozófiát. Pszichológia lélekemélet, a lélek vallásos elem, ezért minden keletkezés a vallásba visszavezethető.

Az állapot vallások, Konfucius, Lao Ce, Brahmanizmus = hinduizmus, létállapotra vonatkoznak, melyek megváltoztathatatlanok. Csupán ilyen-olyan hagyományok tisztelete az, mely a transzcendens léthez közelít, mint a Tao, Kon fu ce általános normái: mely mindent elrendez, ha helyesen alkalmazza az uralkodó, aki isten. Vagy mint az Atman, mely egyértelművé teszi, hogy sosem ismerheted meg a Létezőt, /mert/ csupán a létben vagy.

A két világvallás a Buddhizmus és az iszlám a tekintetben közel van egymáshoz, hogy a Létben tapasztalja a létezést, a muszlim felfogás szerint Allah mindenütt van, benned is, most is: így mindig tapasztalod. Ha nem teszel ellene, s miként tennél, sosem hagy el? /Enyhe átfedés Konfuciuszal?/ Buddha szerint minden istenképzet hamis, illúzió, /maja/ és a létfogságban /levésben/ tart. Mert transzcendens állapotodat összetéveszteni akarsz istennel, ahhoz ugyanis könnyöngésekkel, morállal könnyebb eljutni. Ezért kell megszabadulni, /az illúzióktól, a moralitástól stb. / és akkor a lét /az ontológiai lét/ megvilágosodik.

* Itt a kopt, a libanoni, örmény őskereszténység előtti keresztényekre „az elszenvedőkre” gondolok.

** A kereszténység minden típusa mai napig őrzi a „megmentés elvet”, mely eredetileg materiális tanítás.

Minden zsidó alapú teológia kiindulása, /Talmud/, hogy Mózesnek, mit mondott Jahve. Ha ugyanis elfogadjuk, kapunk egy állítást, és minden későbbi gondolkodásunknak ez alapjává lesz. Ha azonban úgy véljük, /ez Mózes hallucinációja, vagy fondorlata/, hogy a nép vezetővé válassza, /és megtartsa/ mint isten beszélgetőtársát: higgyenek neki; akkor az állítása vagylagos, esetleg igaztalan. Mégis korok hittek benne, s mára a vallás egyik alapja lett. Az istennel való személyes beszélgetés: üzenetlehozás. Te is beszélj az istennel! Interneten is.

A zsidóság a „csakrák rendszerétől” megdermed.* a szexualításban /legalsó csakra/. Nincsenek felemelő erők, a kundalini sosem ébred, mindig nyugszik. A kereszténység ezt az állapotot vette át! Erre épül a házasság szentsége. Ám jó lenne, ha az Élet az élet aspektusából, és nem egyéb más nézőpontból lenne szemlélve. Mondjuk nem a pártból, nem a rendszerváltóktól, /demokraták/ nem a kormányból, /aktául-politikusok/ nem Brüsszelből, /állást nyert hivatalnokok/ nem az ellenzékéből, /kiebrudaltak/ hanem az életből volna szemlélve. Ez jó lenne, sőt ez lenne a „jó”.

Az emberiség gyakran csinál magának vákuumot, bár megmagyarázza: azért, hogy tiszta lappal kezdjen. Ám előfordul, hogy a vákuum olyan, melyben sem tiszta lap, de semmi sincs!

Hohó ezoterikusok: a mennyország már foglalt! Mert, a „már most szentek” várólistán vannak, a már bent lévő „boldogok” előrehozatalban vannak! Lásd: 2014 avatási procedúrát.

Mert, ha minden szimbólum, /akkor/ a „valamit” mely nem az, mégis meg kell tartani, valóságosnak, hogy viszonyítás legyen. Ő a „boldog”! A maradék is /csak/ nekünk szimbólum, a szentek ide-oda tologatása nekik, akik már „ott vannak” a boldogság valósága. Amint a mennyország csupán nekünk szimbólum, akik benne vannak valóság! A transzformációk tehát: minden misztika lényegét jelentik, a beavatásoktól az átlényegülésekig, amikor innen, földi helyzetből intézik a mennyországbeli várólistákat. Különös játék.

A történelem és szükségszerűségének játéka hasonló, amint a mennyország várólistája, ahol a szentek a földi szempontok szerint /miatt/ várnak, kerülnek előbbre, s maradnak le. Persze mondható, milyen erkölcs az, mely nem hisz az erkölcsben, hanem a paragrafusokban hisz? Ott a jog lesz az a megtartó erő, mely belül is van és a kívül is, a mennyországban is, sőt a hitben is, amint előbbre helyezi a várólistán lévőket, az általános, de mégis az egyedi elé, mert hit, bizalom a jóban, mert objektív, mert elfogadott!

A társadalom szinte mindenütt dipólusos, a cselekvőkre kiemelt személyek vigyáznak. E forma öröklődik, a cselekvést, /mely népakarat/ szentesíti a jog, vagyis a jelent a múlt. Az alsó-felső réteget, /osztályokat, lásd: antagonizmus/ így minden forma konzervál, mert a cselekvést a múlt szentesíti, azaz felkeni. A jövő, akár az „egyben” egységben való fékezést kellene, hogy megoldja, /ne legyenek torlódások: „várólisták”/ a gyorsabb haladás érdekében. A kereszténység 2000 év alatt sem tudta az alsó és felső réteget egységbe hozni, ennek a „módja” a mennyország eszme. Szinte elképzelhetetlen, hogy ilyen megszorodott mennyiségű embertömeg igyekezne egyszerre és együtt a mennyországba! A lassítás szüksége fontosságában dől el, addig is a gazdaságban pénz-értéknövelés, eladósodás, betegségtudat, hitelsökkenés, hogy minél tovább itt maradjanak. Nehogy kidöntsék a kapukat a nagy tolakodásban, /e miatt vezették be, annak idején a tisztítótűzet/, mint a lassítás korai formáját. Ma ezt a várólista helyettesíti.

Itt /tehát/ két szempontot kell megérteni. 1.Európa miért nem érti hanyatlását? 2. Afrika, dél Amerika kiszípolyozottsága, mikor milyen módon „ébred fel”, s e felébredés hasonlítható és értelmezhető az európai modellben? De mihez, miként? Mik lehetnek a szempontjai, vannak-e egyáltalán. Mert az látható, egyesek innen máris igyekeznek „mederbe terelni” az /ottani/ áradást, újmódi gyarmatosítás ez, melyet az itteni gondolkodás neokolonializmusnak, majd

mostanában kihelyezésnek mond, /liberálisok/ innen csak irányítani kell: az újmódi rabszolgákat!

* Az Ószövetség a népet szapulja, a test erőket semmibe veszi. Miközben ismeri és bírálja a túlzott szexualitást, sőt a szexuális szépség /női erő/ vonzását! Így nem is fejleszt ki ilyeneket. A kereszténység ezt átvéve a test erőket a transzcendensnek alárendeli, szentjei nem önmaguktól, hanem felülről vezéreltek.

De akarják-e ott ezt? Vagy lassan ez a kalpa- /szakasz/ kezd hömpölyögni, amint a 2500 évvel ezelőtti, és maga alá temet mindent, sőt befalja, mint az amőba. S egy új kor nyílik új aspektusokkal? Okosak és hatalmasságok figyeljete: mert a /régi/ a végéhez közeledik.

Hol van a világ közepe? Eddig minden út Rómába vezetett, majd Párizsba, Berlinbe, aztán New Yorkba, és most? Kínai felfogás szerint 5 égtáj van, a négy, mint itt: az ötödik pedig te vagy. S ez nagyon szép is, de hiányzik Európának, /ez az ötödik/, ha hajózol, mozogsz: meg kell határozni helyedet, mert sem a tengeren sem /elszabadult gondolatidban*/ nem található fix pont. Ezért bevezették a Naphoz való tájékozódást, de csak a vizeken, mert ugyanakkor a „Napkultuszt” letiltották, helyette a Názáreti lett az irányt adó. Arra vonatkoztatva, ahol vagy, az ötödik koordinátát, hogy ne tévedj el a négy között. Ez az ötödik „lett” az „ÉN” mely gondolkodik, ám a négyben meghatározva, mint ha ketreccben volna, négy sarok között.

E karám, az érzékiség, az elmúlás, a külvilág, a vágy oly módon befolyásol, hogy definiálni kell. Ezért létrehozták a hazugság tudományát, a pszichológiát, mely aktuális ketreccben, /a négy koordinátában/ való vergődésedet leplezi le. A négy /ör/ által adott eredő /vektor/, hogy az „én” /az ötödik/ hamis, és fogságban van. Ám ha úgy értelmezted, hogy nem lenne éned, s a végtelen óceánon hánykolódnál, mibe kapaszkodnál? A Napba? Csak nem akarsz visszatérni a Nap- vallásba, piramisok közé vagy Japánba az istencsászárhoz, egyszerűbb döntened, hogy ez a négy /csúcsból/ húzott egyenes metszi egymást, ez vagy „TE”, az egységben. Ám akkor kérdezd, minek ez az egész, ha úgy is minden „egy”, a négy is, az öt is, nem bolondultál meg? A megértés módja a djána. Odaadás! Tulajdonképpen „agytorna”, mely nem tekinthető szellemi viaskodásnak, súlyemelésnek, melyre az izmok reagálnak, futásnak mely a távolság gyorsabb leküzdése. A djána az atman állapot alapállása, közvetítő nélkül, csak önmagától építkezik, s rakosgatja össze a tudat-tapasztalat építőkövetit, mint régen a pallér, s azokon lépeget. Nem mondható, hogy fel vagy le, mert a tudat-óceán egyetlen stabil pontja a Nap, mely láss csodát maga is mozog, mégis stabil. Ezért van, hogy a djána is viszonylagos, egyszeri és másoknak nem használható, amint a Nap sem, /csak a te lépcsőd, mint az égig érő paszuly, mint az „éjszakai utazás” melykor elragadtatott a próféta. Mert ha itt van ott nincs, vagy ha mindenütt van /akkor/ nem azonosan van. Ami marad tehát, a módszer: mely önmagaság, a Nap önmagasága, a djána. Miért jók mégis a koordináták? Mert Zarathustra is „fölfelé” vágyott, a Nap felé, a Napban levésre, a mindig Napban. S az óceán is fölfelé vágyik a Naphoz, csak ezt mi párologásnak hívjuk. Erre mondta volna „Steiner” hogy a repülés /érzéke/ munkál, az oxigénhatalomban. Fel, minél magasabbra, hogy ott magáévá tehesse az oxigén. Ebben az oxigén-nászban, mely - persze az antropozófus fantáziája szerinti- mint „visszamaradt” madár: az angyal, aki az Úr körül repdes. Mert nem érheti el, bár mellette van, de körülötte. Az antropozófiát már Babilonban megírták, a Földön, álmaiban repül az ember.

Ez a háló. Mert a keresztény háló, Szt. Péter hálója kissé különbözik, a net hálótól, de mégis ugyanaz. Amint az óceán bármely pontjáról állított merőleges a Napba, amint minden onnan jövő fénysugár, mely rád vetül, kifogott hal, a halásznak: zsákmány! Igen, a net háló és Péteré a csomókban érvényesíthető, csomó az: ahol te, vagy a szextáns éppen van, a fa melyre a Nap éppen süt, a napozó a vízparton, a tojás melyből kikel a csibe. Mert itt lerakódások vannak: megáll, megkövül, megkeményedik a fény, igen a háló csomóiban kemény lesz és határozott; gnózis = „az ami van”, fogadd hát nyugalommal. Akkor is, ha figyeled, ki és mi akad a hálóba, akkor is, ha vergődik, mert úgy érzi felakadt, ezek a csomók nem az ő koordinátái, neki mások vannak a ketrece négy sarkában. Akkor is így van, ha lehalászod a zsákmányodat, és azt mondod: ez az én hálóm, s benne a csomókat én kötöttem, mint a jó halász megigazítva azokat. Javítgatód a hálódat, -koordinátáidat,- kifeszítéd két kezéd közé, és látod, ezt a csomót

meg kell erősíteni, mert oszlik, aztán visszamész és rábízod újra a tengerre, te pedig méred hol is vagy?

*Fejlessz magadban erős ént, s akkor rátalálsz a négyre, s nem is érzed karámnak, inkább szoba az, valamely kellemes otthonban.

Melyik koordinátában? Így volt valahogy a görögöknél, amikor új és ismeretlen koordinátákat képezték, /a tengert a szárazfölddel, a mozgót az állandóval, a viszonyt a helyzettel/: a tudatét, amit még a nagy Arisztotelész is áttolt kategóriáiban, egy „más” rendszerbe. Mi az a „más”? Térgeometria! Ki tudja: azonban, te kérdezd: van-e mozgás a mozgás előtt?- vallasd te a huszadik századot. S ha meggyónt neked, igen akkor ez a 21. századi paradigma: legalábbis a koordináták szerint.

„Az értelmiség egyedi intellektussal bír! Az értelmiségi névre csak az méltó, akinek lelkivilága többre is képes, mint a pusztá tükrözésre” Szolzsenyicin, Gulag. II.229.

Ezért akkor önmaga sem értette: most üldözöm vagy követem, hogyan leszek üldözöből követője? Aztán megvilágosodott; a kettő ugyanaz, -csupán a helyzet elemzésekor válnak szét az álláspontok, - hiszen mindig megyek utána. Mindkét esetben mögötte vagyok: Ő mint irány, előttem van. Követem, mint létezőt és létezésemben beérni akarom. *Mert üldözöm-ha követem!* Minden létezés követés, így elérheted: s ha gyorsítod /a követést/ üldözője leszel. Ám ha ő lassul: beérheted, főként, ha gyorsabb tempóra váltasz, hiszen nem tudhatod Ő milyen sebességgel halad előtted. Pál gondolta ezeket, de gondolhatja más is, aki úgy érzi, már nem üldözi, hanem követi. Bár még mindig ugyanott van, mert nem tért le, és nem tért el, nem váltott irányt: szükségképpen vagy eléri, vagy csak követi. Ez a lineáris mozgás lényege! Ugyanazon az úton előfordul, hogy aki után haladunk ő irányt váltott, s mert nem tudjunk, a semmit üldözzük. Ezért a vallást a szenvedés tartja össze, az üldözés és követés dichotómiája. A szenvedés módszere pedig a /lineáris/ hit, az élet muzsikája, de legalábbis zöngéje. Ám ne hidd, e linearitásban a „pénz-úr-elvtárs- hatalom” pengeti a húrt! Ő: nem a Te muzsikád! Várj, amíg az megszólal. Nem véletlen sikeres fogalom a szférák zenéje, mostanában: mint húrelmélet, a bránok, és a rezgés. Majd neked játszik, légy türelemmel. Ma a mozgás rezgéssé változott a hamis magyarázatban, rezgés = helyben járó mozgás. Valójában: tehetetlen tipródás! **Még nem térgeometria!** Csupán a pénzes zacskó csörög.

A „rend” alapú gondolkodás = az építkezés, természetszemlélet, árvizek, termékenység, uralom, törvény, abszolútum tekintetében alakultak ki, és a „REND” fogalomba tömörödtek. Ezt készen, így ebben a formában veszi át a vallás, mely a fentiek hite, melyek adva vannak, ennyiben természetvallások. Amikor ezek, megtartó ereje kikerül, és a transzcendenshez kötődik, a misztika elemével, akkor folyamatosítása már Logosz szerű. Vagyis az ember tevékenysége képes az eredeti „REND” állapotát megzavarni, károsan befolyásolni.

Csak hogy, a vallások akkor kezdődtek, amikor a felismert rendet, mint „szokás-elemet” a vállalásba kényszerítették, így régi szokásait, mint újat, a már üdvözítő vallást vállalta. Ezeket a régi szokás-elemeket farigcsálják-alakítják a zsinati „atyák”, ezekből lesznek az elhagyott, ariánus, doketista szemléletek más oldalról pedig a kanonizált, sőt dogmákba merevített „örök igazságok”. Innen tekintve minden, amit elhagyott, mint a tűz imádat, a szó-mágia, látens módon visszamarad, mint történet, lásd: Sodoma és Gomora, esetében, a tűz büntetés, lásd Mózes fivérének /Áronnak vesszeje/ kígyóvá változik a botja, /Ő a mágus, a szellemi vezető/. Lásd: mint a büntetések okait, a régi elemek kénytelen kellelten kiölését, a holdfényben való fürdést, állatokkal való „beszélgetést”, de leginkább magáról a tanról való vélekedést. Melynek jogosságát és igaz voltát oly módon értékeli, hogy az csak a jóváhagyott, a szent lélek által felhatalmazott, a pápától elfogadott lehetett. A reformációt mai napig sem „értelmezte” a kereszténység. Az ortodoxiát pedig határozottan isten ellenesnek tekinti.

Így belátható a „szent verbalizmus” lényeges különbsége a keresztény alapú, valójában a logikát is felfaló gondolkodási forma, és a Buddha által adott mód között.

Az előbbinél nem lehet tovább gondolkodni, mert a dogmatika védőpajzs, az utóbbinál mindig tovább kell gondolni, hogy a benned kialakult gátakat, másként „dogmatika-tenyészeteket” felszámold, s mögé hatolhass. Így az abszolút értelemben vett „tudatot” ismered meg, melyben, ha nincs „semmi” azaz csak a „semmi van” akkor „üres edény”, a keresztény esetben pedig mindig a dogmatikailag zárt „örök igazság” van. Végző fokon egymást kérdezik, és nem állítják, amint azt a hamis vallás csinálók, egységkeresők, a vallást egy masszába gyúrnak igyekvők óhajtanák. A Buddhái mód tehát nem logika, hanem módszer, mely a logika elé hatol. A logika 10 elemének vizsgálata egyértelművé teszi, hogy valamelyik elem dominanciája okozza a többi helyzetét, ez által kerül /a lineáris sorban/ előre. Ilyenkor mondható, hogy akkor csak kilenc van, hiszen, ha ő mozgat: ő a szubsztancia, vagyis ilyenkor nincs szubsztancia. Ugyanis a mozgás nem szubsztancia! Modern korunkban, az idő és a tér kapcsolatában az idő győzedelmeskedik, mint szubsztancia, -örök idő, átélt idő, az élet ideje, - hogy önfeláldozásaként a téridőben megszűnjön, a térben megvalósíthatja a semmit. Lásd: az áldozat szerepét! Ha van szubsztancia, az szokásosan vagy isten, mint mindennek a kezdete, vagy a hatalom, mely hatása /következménye/ a mozgásnak, mely nem szubsztancia. A mozgás tehát lehetne mind a 10-nek az oka, ám /akkor/ feltételeznék az első mozgatót, ami nincs. Ha mégis van, akkor az vallásosan Isten, vagy az önmozgás, /önmagaság-ipszeitás/. Ez utóbbi a sajátfogalmam is. Az önmozgás a mozgás ipszeitása. Ez kannibalizmus, a szubsztanciát megeszi a hatalom!

Belátható, hogy a logika törött edény, melyből kifolyt az emberi akarat, amely a Buddha gondolkodását úgymond „helyén tartja” nem a pszichében, hanem a tudatban. Valójában az ember és tudata, mely a megismerést akarja, a vágy miatt, melyet a hiány hoz létre, melyet a gondolat kitölt. Miért van tehát a hiány? Mert a tudat sokkal több, mint a megismerési készség, melyet a fantáziavilág, a kreatív képességek, a dialektika, és más egyéb motivál? Ilyenkor a fantáziát tudatként érti, kreativitása /pedig/ dialektikába csap át, amint az mostanában a „szóvivői-megdumálásban” előkerült, mint tömegbefolyásoló módszer: mai korunk jellemzője, már minden tanító vallásban ott van. Ez a politikai teológia.

A politikai teológia, mely a vágy keltette teológiának /istenmagyarázatoknak/ a politikában való elmélyülése, közszerűen a vallás társadalmi gyakorlata, még egyszerűbben a „Jézus királysága” ismerten: mint „Jeruzsálem köztársaság”. Nem új keletű, amiről szó van, Nagy Konstantin már ezzel a szándékkal tette birodalmában egyeduralgó vallássá a kereszténységet, /akkoriban a szellem hatalmát/: melynek következtében a másságot azonnal irtani kezdték. Kialakult az egységtörekvésnek az a módja, mely szinte eufórikusan az extázisban igyekezett fellelni az azonosulást, az egységakarást, és ez adott lelki üdvözülést, az erre támaszkodó hadjáratokban. Ez tette lehetővé, hogy az eluralkodó mézszárlások, az „igaz hit jegyében” mennyország ígéreteket adtak, s poklot az ellenvéleményűeknek. Majd a viszonylagos békeidőkben a mértéktelenné növekedett tisztító módszereket, máglyáktól a Guláig, ahol a más, a külön még akkor is ellen volt, ha abból haszon keletkezett volna. Így darálták be a tudósokat, vesztették el a legnagyobb filozófusokat a középkorban, Eckhardtól Brunóig, vagy a huszadik században az ideológiai átvilágítások eredményeként. A mai vallásos pártok, és a csinált vallások élükön a Hit Gyülekezetével társadalmi váltást szüggerálnak, arra építve, amit a vallások elmélyítettek a halandóban, a Földön túli boldogságot. Ám ezeket /előzően/ pszichológusok bedolgozzák az egységképekbe: amint régebben papnál gyóntak, megszabadultak a gonosztól, /a papoknak elmondták/ akik összesítették, csoportosították, majd /a feljebbvalóknak/ közölték azokat. A hatalom pedig megfelelően járt el, az igazmondókat kivégezte a tömegnek valamivel több alamizsnát szórt. Így működött két ezer éven át az egyházak hatalma. A sorban nem kivétel a szocializmus, ahol a gyóntató atyákat párttitkároknak hívták, s a kongregáció vezetése a központi bizottságban, ott is a politikai bizottságban összesült. Egyeztetés után, az eredőket teológiai síkra vetítették, /hinni a népben = hinni a pártban/, s nem volt egyéb, mint az Atyával, vagyis a Lenini elvekkkel való egyeztetés, többnyire a SZU területén valahol, /szokásos zabálás,

berűgás, kurválkodás/. Különösen érdekes mindezt összevetni, a Lenin utáni nagy ideológussal, Sztálinnal, aki valójában teológiát végzett, egykorú papnövendék, de itt is találunk hasonlót, a hetvenes években a KISz vezetéséből vált ki a Hit Gyülekezet elméleti és gyakorlati vezetése. Ennek a publikálása Magyarországon még ismeretlen, miközben van. *Mondható, a politikai teológia nem a szellem hatalma, hanem materializált lét, mely felvette irányadónak a teológiát: így terjed a társadalmi gyakorlatban. Ez azonban merőben más, mint a középkori szántóvető vallásos igénye, ahol a jó termésért lehetett imádkozni, ma sem a gazdasági teljesítmények, sem a kereskedelmi mutatók, de még a gyermekszaporulatok sem kérhetőek számon az istentől. Az pedig, amit a vallásos magatartás kiválthat, sokkal inkább akadály a modern szemléletnek semmint támogatója. Mert itt hagyományosan a logika, mely a jövő garanciája lehet, ez biztosítja a „másként való” aktuális kizárását, és teszi lehetővé, hogy az ismét „másként a másvalamiben” újra tényező legyen. Tehát logika mely létrehozza, és logika mely megszünteti. E dologban a logika többértelműsége és fajtáinak sokfélesége működtet. Ma a logika nem az Arisztotelészi, hanem az előretolakodó szubsztancia, mely leginkább idő, a tömegek felé viszony, /megfelelés/ az életmódban minőség, és helyzet. Kozmikus értelemben megváltoztathatatlan hely, Föld központtal. Bármilyen szempont „szubsztanciális léte” átmeneti, és gyorsan mozgó tér-idő, ezért /csak/ a Buddhái megismerés módszere képes az emberi képességeket kiterjeszteni. Önmaga és a világ felé egyszerre.*

A teológiai politika. A teológia istenmagyarázat, és a legkorábbi idők tartalomra törő akarataként, a valláscsinálók, próféták, istenek törekvése, mely részben ész okokra: sokkal inkább megszokásokra támaszkodik. Ezt a korszakot röviden az „Uránikus kultúra” hatásának tekinthetjük, az átemelt premisszákat tehát: a törvények felett, az írásbeliség felett és a számolás feletti hatalomra törekvő akarat. E három fogja majd meghatározni az id. előtti 6 századtól gondolkodásunkat, napjainkig. Felhasználja a tudást, az ismeretek rendezését, sőt a rendszerezést, melyet átemel magához, így minden magyarázat ura lesz. /Struktúrák és dogmatikák!/ E minden válogatott, és régebben is a magasztos gondolatokra vonatkozott, az alpári kimaradt az európai kultúra hatóköréből ugyanúgy a szexus is. Ismert: ma a hívő úgy mondja, hogy isten segítségével történik minden.

Mostanában, az Amerikai ideológia, mely „a több értelmezésére” támaszkodik, ütközik az itt Európában főként a zsidó- keresztény- és görög ideatanításokkal, miközben retteg az iszlám monizmustól. Megfigyelhető, hogy inkább hátra, az Ószövetség felé, mintsem előre az iszlám felé. Főként mert az igazi „egyistenhit” az iszlám: annullálja a zsidó tépelődést, a kialakulatlan Jahve arcot, a törvényekbe, büntetésbe rejtőzöt, semmint a támogatásba, a szeretetbe megnyilvánulót. Allah végtelen befogadása egyébként is félelmet kelt, /a kisközösségeknek túl sok?/ miközben a misszionálás a kereszténység részéről már kialakult struktúrákba ütközik, ugyanis a lakosság már megosztott. Iszlám területeken szinte lehetetlen, de India, Kína is elutasítja a misszionálást.* Vagyis lezárul a folyamat, mely a gyarmatosítás háttérmozgásaként a lélek rabul ejtését, /kellő befektetésekkel kórházak iskolák építésével vonzva/ még képesnek tartotta. Az pedig, hogy a növekvő lélekszám mely vallást választja majd, megjósolhatatlan, mert éppúgy visszamaterializálódhat amint új vallásokat is teremthet!

E tekintetben érdemes ismét a Buddhizmusra utalni, mint olyanra, mely a tudományban hasznosítható. Csupán a Buddhizmus rendelkezik az olyan ismeretelmélettel, mely a megismerésben irányítja a tudatot, féken tartja a csapongó fantáziát, és mederbe tereli a kreativitást. Ezért van, hogy egyrészt átemelni igyekeznek, /a pszichológia voltaképpen ezt teszi: a tudat történéseit lélekmozgásoknak mondja, és kilopja, holott visszavezethetőek lennének, s a tudatban nyugalmat találnának/: e helyett általában gyógyszer a folyamat vége! Másrészt a jelentős gondolkodók filozófiai rendszerei Schopenhauer óta buddhista elemeket tartalmaznak, pl: mint az akarat. Ennek megvilágítására ismét emlitem, az arisztotelészi kategóriákkal szemben a Buddha módszerét, s néhány példával igyekszem azt illusztrálni is.

* Bizonyos értelemben minden vallás misszionál, ha nem is tanít. Intézeteket hoz létre saját véleményének alátámasztására, konferenciákat szervez, bemutat. Lásd: Konfuciusz intézetek, zsidó kulturális központ, stb.

A vágy voltaképpen, ha nem tud továbbmozdulni az akarat irányába, elpenészesedik, penetrás bűzőket áraszt: sóvárgás lesz. A középkor egyik „Fő bűne” volt, mostanában ilyen sóvárgás tölti be az embert, gépkocsik, palota, ötös találat, sztárság és egyéb iránt. A sóvárság a vágy megrekedése, elakadása a lineáris rendszerben! Régebben a Krisztussal való eltöltésben mostanában az állami eszme megértésében gondolkodnak megoldást. Az embert eltöltő vágy, mint azt fentebb írtam, a test tulajdonképpen természete, visszaalakulás, vagyis azoknak az elemeknek az összetett, egymást erősítő működése, melyek az Oxigén alapú létbe visszaigyekeznek. Ma már mondható ez az elmúlás materiális oka, ez azonban elégtelen, mert tulajdonképpen a fény készíti az oxigént működésre. A nagy rendszerekben az oxigén és a fény együtt, a jógában az élet alapja és lényege, ezt ismerte fel a Buddha, Európa 2500 évvel később. /Tudományosan ez a fotoszintézis-klorofil/. Ha a gondolatot elé helyezzük, a fotoszintézis elé helyeztük, azaz maga az élet elé: mondhatjuk, a gondolat keletkezeti az életet és nem fordítva amint Darwin és a materialisták képzelik.

Így fogja fel Nietzsche is, amint a görög ideákban az életerő működését véli, s annak elkorcsosodását abban a megsegítő-megmentő eszmében, mely valójában kereszténység, s melyet a vallás alapítójába, a Názáreti Jézusba helyez el. Nietzsche, aki evangélikus jól látta a különbséget a vallás és a vallásosság között*, ez utóbbi lett volna a feladata, az elképzelés szerint apja teológusi állását folytatta volna, ezért is indulata egyik oka. Ám a valóságos annak a folyamatnak az értése, amit a kereszténység, nemcsak a dogmatika, de a gyakorló egyház kifejtett annak érdekében, hogy a tanítást tanba merevítse, s a tant uralja. Immár elhagyva annak élő gondolatát, hogy az emberi szeretetet és viszonzószereket: transzcendens magasságokba tolakszik, miközben hasznát szedi a megtévesztettekől és ájtatosoktól. A pap a képmutatás példája, parazita, aki egy eszme, mely önmagában emberszerű: vámszedője annak. Nietzsche legőszintébb munkája, mely önmagasága: az Antikrisztus. Elméje elborulása előtti év, szinte utolsó befejezett munkája, „átok a kereszténységre”.

E gondolatok igen nagy összefoglalásai annak a kétezer évnek, mely nemcsak a pápista hatalom, de államok feletti állam, szubsztancia pozícióba emelt isten, mely logika is a „fides et ratio” elve szerint, /a középkor logikája/, valami olyan mennyei királyság, mely mai napig, immár idea volátban /ott/ lebeg a társadalmak előtt.

Mint a jóság, a szeretet, a megértés, az empátia, ugyanakkor a cselekvőképesség, a készség, a tett, az akarat, a hősiesség, az önáldozat megtartója. Mint minden mely pozitív, kiválasztott és kiválogatott, melyek egyszersmind megteremtik a korrektúrát, a helytelen vagy részleges teremtésmódot felett, immár készen egy új világ felépítésére, a keresztény világmodell megteremtésére.

A német-római birodalom eszmei vezetésébe a németet lassan felváltani kezdte a zsidó, aki tanultabb volt, kapcsolatit szélesebben építette. Ez a zsidó vezette kereszténység a gazdaságban a kereskedelem, a gondolkodásban, zenében előbbre tört, neveltetése és szorgalma révén. E felfokozott zsidóellenesség, mely visszahozta a germán mitológiát, és a hőskultuszt: okolja a kereszténységet a „megmentés elv” szerint; mely az eltunyulás, tespedtség, dekadenciához vezet, melyek persze lehetnek társadalmi kielégültségek éppúgy, amint valóban a régi formák ideavesztése. A népek „elfáradása” nem szociológiai, hanem fajtatulajdonság: kiürülnek a hajtóerők. Melyet Nietzsche eszményheréltségnek nevez, e beférkőzött nép, aki önmagát kiscsoportként definiálja az államban, vallása önmeghatározásával azonos, az apparátusokban, a médiákban elérte, hogy a nép őket követi. Ezért vált fontossá a nemzeti idea ismételt megfogalmazása, mely a szélesebb nemzetalkotó rétegre támaszkodik, a németézésre. Fontos látni, a korszellem a görög ideát, /mely nem német/ favorizálta, Európa energiájaként, szinte egyedül Schopenhauer aki keletet érzi. És persze a magyar Kőrösi Csoma. Nietzsche korában már megfogalmazódott az alsó rétegek

* A „voltaképpeni reformáció” erről szól: vagyis a vallás és vallásosság különbözőséről!

felemelésének szüksége, épp a német filozófia termékeként, a Marx Engels vezetett szociális mozgalomban, az internacionáléban. /E módszerrel is levezethetők a túltermelési válságok, és növelhető a GDP, amint a fogyasztói modell ezt teszi/. Nietzsche szerint a csürhe, vagy csandála, az alsó réteg legalja nem alkalmas a vezetésre, mert az ember emberré válása a magas, és a még magasabb fokokat igényli. Zarathustra isteni magasságokon túlhaladva, /Buddhai szempont/ leli meg az emberfeletti ember alapjait, s ezeket tanítja. Kétségtelen, ha a hatalomra jutott munkásosztály és vezetése nem éli ki brutális hajlamait, lásd: a nemzetiszocializmust, a gazdasági problémák megoldódásai ez irányba /is/ mehettek volna, és nem feltétlen a fegyverkezésbe. Így azonban látni kell a huszadik századot, melyben a csandála brutalitása felszínre kerülhetett, mint népi mozgalom. A létrontás három arca;

1. A létrontás erői = az istenhez való viszonyként: a papban korcsosulnak.

A másvalakihez való viszony, /lélek/ létrontása = a pszichológusban magyarázatba fullad.

Az állam létrontása a jogban viszonyként alapozódik. Konzerválja –fékezi a mozgást.

A szavak nem valók másra, mint, hogy egy másik értelmet magyarázzunk velük, mint amit hordoznak. Mivel a szavak már szimbólumokba sűrűsödtek, rejtett értelmük feltárása számtalan más fogalom, szó, és szófordulat használatával jön elő. Mivel a szó nem tudja magyarázni önmagát, ezért hosszabb és nagyobb összefüggéseiben a mondatban nyeri el azt az alakot, melyben értelemszerű. Csupán a parancsszavaknak van saját értelmük, itt az utasító vagy a tiltó szavak értendők.

~

Teológiai kérdés= az ember majom vagy bukott angyal? /Biológiába fulladt!/
Teozófiai kérdés = van „valaki” aki el tudná dönteni? /Lebegtetésben: így is, úgy is!/
Filozófiai kérdés= miért gondolkodunk duális létben? /Mert nem óhajtuk az egységet sem?/
Tocqueville aforizma: rávilágít a volt 2500 évünk /kalpa/ alapjaira. Mondja: az arisztokratikus korok legelterjedtebb bűne a gőg. Ugyanakkor: a demokratikus korok legelterjedtebb bűne az irigység! Ez működtetett volna?

Nézzük tehát még egyszer: a 2500 évet. A tunyulás-butulás szakaszait. /Most is valami pocsolyában pancsol, a gondolat? Én nem nemes, és felemelő, mint az embernek tulajdonított különleges feladat, melyet szeret hangoztatni? Ha sikerült volna megteremtenie az egységet, 2000 év alatt /már/ tiszta vizeken vitorlázhatna. De szereti istenhez való viszonyában definiálni önmagát, olyannyira, hogy azonosul ezzel.

I. 1. Az „én” nélküliség. Nem más, mint kötelező alkalmazkodás, a túlélés reményében tett erőfeszítés = menekülés. Tömegekre jellemző. Népmesék, vagy városi viccek tömkelege! Jelen értelemben egyetlen menekülési irány. Dolgoztak és gyönyörűséget alkottak. Ma számosan belőlük élnek!

2. Az „én” ördögtől valósága. /Az én gátlása és szidalmazása, még mielőtt akaró akarat lehet. A frusztrációk már a korai társadalomnak a jellemzői. Lefojtás, elfojtás = megsemmisítés, máglya. Azonosítása az akarattal. /Makacs, csökönyös, akarnok, öntörvényű, destruktív. Szibériába és lágérba./ Filozófusok, tudósok, gondolkodók. Elzavarni, megsemmisíteni, kizárni. Vagyis, ha tudós vagy csupán gyermek: az ellenkezés formái ellenállás, tüntetés, demonstrálás: csökönyös, makacs, közösségellenes, népellenes, nemzetellenes, emberiség ellenes =isten ellenes. Máglyára velük!

3. Az én materiába zuhanása: a pszichológusból pap lesz. A gyónásokban szintetizált én vallomások, az én értelmezésekben, a verbalizmusba rejtőznek. Mágusok, jósok, jövölátók, próféták, filológusok és szakértők. Jó emberek, átségitők, drogisták, akik mindkét oldalnak hasznosak. Túlzott én tompítása, gyenge én fokozása.

4. Az én mint büntett: a konszenzus ellenesség megvetendő, kinevetni való, bolond = politikus.

Lásd: népművészet, bár Hauser szerint lecsúszott úri kultúra.

II. 1. Az én mint stabil állapot, pihenő a továbblépéshez.

2. Az én, mint a mozgás, az ÚT fázisa.

3. Az én, mint az én-nélküliség fundamentuma: buddhizmus, transzperszonális /vagy/ transzcendentális pszichológia.

4. Az én, mint a magasan fejlett individuum alapja.

5. Az én, mint a kollektív, az átlagos kovásza, erjesztője. Az én mint a tunyulás ellenszere, a butulás gyógyszere. Az én mint motor.

III. Az „én-mondás” akkor, ha az én nem önmagasság, /ipszeitás/ akkor az én világban való léte hamis, mert töredékes.

Ha az „én-mondás” az én megszüntetésére vonatkozó, akkor az annak mely szakasza? Mielőtt kialakult volna, /kisgyermekkor, szerzetesi vállalás, tanított hit/. A menekülő „én” a megszüntetés előtt, vagy a megszűnés előtt /depresszió/* esetleg durcás elzárkózó, néha támadó? Ki és mi végzi az „én” -megszüntetését”. A gondolat. A vágy. Az akarat. Vagy külső kényszer, láger, szocializmus, vallás, pártérdek?

Az „én-mondás” akkor, ha az én nem önmagasság, /ipszeitás/ akkor az én világban való léte hamis, mert töredékes.

Berkes András

2014-10-30. és 11.26, 12.6.